HARLEQUIN

JALOOLINE ROMAAN

Armastuse käänulised teed

Louise Allen

Louise Allen
Unlacing Lady Thea
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Melanie Hilton
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01284815
ISBN 978-9949-25-661-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Autori märkus

Möödunud aastal veetsin kaks suurepärast nädalat, reisides väikese laevaga piki Itaalia rannikut Veneetsiast Sitsiiliani. Reis oli nii huvitav ja loodus nii kaunis, et ma lausa pidin selle raamatusse panema.

Tulemuseks oli „Armastuse käänulised teed". Tegevus toimub lühikesel rahuajal vahetult enne Napoleoni põgenemist Elba saarelt, kui tundus, et terve Euroopa on jälle sõjaks valmistumas.

Ma tundsin Thea otsekohe ära: ta on praktiline, teravmeelne, armastav ja vapper, aga mul polnud aimugi, kellega ta oma seiklust jagab, kuni Rhys Denham, kes oli küll pärast väljas veedetud õhtut üsna räsitud olemisega, lehekülgedele ilmus ja kassiga elu üle arutlema hakkas.

Oli erakordselt tore külastada selle romaani käigus jälle mu lemmikkohti Prantsusmaal ja Itaalias ning ma loodan, et teie naudite seda reisi sama palju kui Thea ja Rhys – ehkki loodetavasti juhtub teil sellel teel vähem õnnetusi!

Nipsakad naised,
tänan teid toetuse, nõuannete ja naeru eest.

Esimene peatükk

London – 3. juuli 1814

Kell kaminasimsil lõi neli. Pole mõtet voodisse minna. Pealegi on ta paraja auru all, ehkki mitte nii purjus, et pärani silmi voodis lamada ja juurelda, mis oli teda sundinud seda hullumeelset plaani välja mõtlema. Ja mis veel hullem – nii julma tõhususega kõike organiseerida ja nüüd see tühistada tähendaks tekitada tema teenijaskonnas, finantsmeeskonnas, mõisa asjaajamises ja seltskondlikus elus tohuvabohu ning jätaks mulje, nagu ta ei teaks isegi, mida tahab.

„Ja tegelikult ei teagi," teatas Rhys Denham äranäritud kõrvadega punasele kõutsile, kes istus kamina ees vaibal ja silmitses teda põlgusega, mida ainult üks kaslane või leskhertsoginna suudaks väljendada. „Mida ma tahan. Alati tean, aga seekord mitte."

Köögis elutseva hiirekeldri ilmumine peakorrusele, seda enam veel kolmanda Palgrave'i krahvi kabinetti, oli ennekuulmatu. Majarahvas on kindlasti juba ärkvel, liialt häiritud peremehe eelseisvast reisist mandrile, et märgata teenijatetrepi otsas avatud ust.

„Tol hetkel tundus see hea plaan olevat," mõtiskles Rhys. Brändi klaasipõhjas kumas küünlavalguses ja ta valas sortsu lisaks ning jõi tühjaks. „Ma olen purjus. Aastaid pole ma nii purjus olnud." Sellest saadik, kui ta oli ühel pärastlõunal ärganud ja taibanud, et alkohol ei kustuta iial tema pulmaöö õudust, ei taasta usku sõprusesse ega pettekujutlusi romantilisest armastusest.

Kass pööras oma tähelepanu taldrikule, millel olid riismed külmadest veiselihalõikudest, juustust ja leivast, mis olid koos karahvinidega välja jäetud. „Ja sa võid lõpetada oma vuntside lakkumise." Rhys sirutas käe toidu järele. „Mina vajan seda rohkem kui sina. Ma pean kolme tunni pärast enam-vähem kaine olema." See tundus isegi ta alkoholiuimas ajule ebatõenäoline.

„Sa pead tunnistama, et ma väärin puhkust. Mõis on korras, mu rahaasjad ei saagi olla paremas seisus, mul on kõrini linnast ja Bonaparte on olnud juba kuu aega Elba saarel kindlas kohas," teatas ta kassile veiseliha mäludes. „Sa arvad, et ma olen suureks ringreisiks liiga vana? Ma pole nõus. Kahekümne kaheksa aastaselt hindan ma asju rohkem." Kass irvitas, tõstis tagajala ning hakkas oma intiimpiirkonda pesema.

„Lõpeta. Üks härrasmees ei pese kabinetis oma mune." Ta viskas kassile pekitüki ja loom kargas sellele kallale. „Aga terve aasta? Millest ma ometi mõtlesin?" *Põgenemisest*.

Loomulikult võib ta iga hetk tagasi tulla ja teenijad kohanevad tavapärase asjalikkusega tema nõudmistega. Lõppude lõpuks võib ta otsekohe tagasi tulla, kui tekib kriisiolukord. Aga tühistada reis mingi veidra tuju ajel ei

ole vastutustundlik käitumine. See pahandab teisi inimesi, see veab neid alt ja Rhys Denham põlgas inimesi, kes veavad teisi alt.

„Ei, ma teen selle ära," kuulutas ta. „Siinsest ümbruskonnast väljapääsemine teeb mulle ainult head ja siis olen valmis, et leida üks kena, tagasihoidlik, hästikasvatatud tütarlaps, kellel on kodukana iseloom ja parajalt laiad puusad laste sünnitamiseks. Kolmekümneseks saades olen juba abielus." *Ja mul on põrgulikult igav.* Silme ees vilksatas mälupilt tervest reast esmaklassilistest ühepäevaliblikatest, kes olid kõik oma võlud mängu pannud, et takistada teda just sedasorti igavust tundmast. Nad polnud kunagi oodanud kohusetundlikku monogaamiat. Aga naine ootab küll. Rhys ohkas.

Sõbrad, kes pärast klubis toimunud lõbusat ärasaatmispidu ta tund aega tagasi koju olid toimetanud, on kõik abielus või abiellumas. Mõnel on isegi lapsed. Ja kõik viimseni näisid tundvat lõbu mõttest, et veel keegi langeb abielulõksu. Nagu Fred Herring ütles: „On ka juba aeg, et sinusugune elumees lakkab juustu näkitsemast, võtab sellest korraliku suutäie ning jääb lõksu, Denham."

„Ja miks see mõte on nii pagana masendav?"

„Ei oska öelda, milord." Griffin seisis uksel, nägu ilmetu mask, mis tähistas sügavat hukkamõistu.

Mida paganat oli ülemteenril hukka mõista? Rhys ajas end toolil sirgu. Mehel on õigus olla omaenese kodus purjus, kurat võtaks. „Ma rääkisin kassiga, Griffin."

„Kui te nii ütlete, milord."

Rhys langetas pilgu vaibale. Punane elukas oli kadunud, jätnud siidnarmastele kergelt rasvase laigu.